

мацією про Україну, її стан та організаційні можливості, що є науковим гарантом достатньої ефективності управлінських рішень.

Представляється доцільним у продовження практичних кроків виступити з програмою наукової діяльності у сфері соціального управління. Це могло б сприяти створенню наукомісткої держави та тієї соціальної сили, яким є управлінський корпус країни. Саме він буде наділений обов'язком організовувати впровадження наукового знання у життя, в практику створення в Україні нової соціальної системи. І тому мету зазначеної програми слід представляти не лише як задум, який є відтворенням стану нації, а як закладену у реальному національному матеріальному й духовному рівні розвитку його потенціалу. Він має бути розрахований саме як той потенціал, який визначить піраміду цілей в залежності від його використання в часі і просторі. Це й зумовить основну мету української реформаційних процесів.

Управлінський досвід у діяльності українських управлінців майже відсутній, оскільки «інноваційна» українська дійсність не має необхідного досвідного забезпечення. До речі, світовий управлінський досвід тут є також недостатньо показовим, оскільки відтворює інший управлінський стан, іншу організаційну історію, які можуть використовуватися лише з певною приблизністю, а не в якості взірця для наслідування. Тому вимога науковості для українського управління сама по собі об'єктивна, як точно визначена умова його досить ефективного впливу на українську дійсність, на реформаційні процеси, які складають його базову основу. І тому управлінець в Україні повинен бути вченим, тобто озброєним управлінською наукою, професіоналом, а не лише громадянином, відданим справі організації нової соціальної системи. Що ж до моральної могутності управління, то це не єдина, але дієва сила, здатна вивести Україну з відсталих країн у передові. Без такої моральної могутності наука про організацію українського суспільства може не дати бажаного ефекту через відсутність достатньої якості та кількості її носіїв. Тому, йдеться про творчу спробу піти від «чистої» соціальної еволюції, трагічною за своєю сутністю, оскільки лише війни обійшлися людству у мільярди життів, тобто воно вже одного разу себе знищило. Гірше всього, що процес не припиняється. Україна відчуває і сьогодні той рахунок жертв, кількість яких відлічується певною конкретикою, особистісними трагедіями, а не історичною чисельністю.

Підсумовуючи сказане, корпус українських управлінців повинен поєднувати в собі відповідну моральну впевненість у правоті української національної ідеї, підкріплену достатнім науковим, професійним знанням управління як суспільного явища і виду діяльності.

Використана література:

1. Гаєвська О.Б., Гаєвський Б.А. Організаційний потенціал України в системі наукового управління суспільством: монографія / О.Б. Гаєвська, Б.А. Гаєвський. – Київ: КНЕУ, 2018. – 255 с.
2. Гаєвська О.Б. Сучасна управлінська наука та практика. / Scientific Journal Virtus, July 15, 2017. – С.14–19.

I.P. Diediaieva
dediaeva_irina@ukr.net
PhD, Associate Professor
Associate Professor at the Department of Philosophy
Faculty of Personell Management, Sociology and Psychology
Kyiv National Economic University
named after Vadym Hetman Kyiv, Ukraine

ESSAYS ON THE PHILOSOPHY OF SUCCESS

Nowaday philosophy has undergone a significant transformation: from classical epistemological model with its fundamentalism and subjective centrism to a certain kind of self-cognitive one, based mostly on non-formalized formulas. In such context of psychologism, the development of the concept of «success» is of great interest.

To understand the nature of success means, first of all, to find its foundation. This can be done by revealing the category of success based on a combination of three areas: philosophy, psychology and ethic. However, considering the phenomenon of success from the point of unification of these three spheres, we find a central category to the philosophy of human, the category of freedom. Freedom as a condition and as an aspiration, the cornerstone of the «successful» path.

A concrete manifestation of all the aspects of success can be revealed in the categories of activity, personality, will, self-esteem, communication.

Some authors in the history of philosophy have identified success with external factors and circumstances, with benefit and practical use. Such approach is close to N. Machiavelli with his famous thesis «the purpose justifies the means», to the founders of Protestantism (J. Calvin, W. Zwingli), to the ideologues of utilitarianism (I. Bentham) and to the representatives of the philosophy of pragmatism (Ch. Pearce, W. James, D. Dewey). Other authors associated success with the inner state of a person, his or her peace of mind, lack of suffering, positive emotions, and understood it mostly like spiritual harmony (Epicurus, Lao Zi, B. Spinoza).

The nature of human activity and nature of will is deeply explored in the philosophy of Aristotle, William Ockham (conscious will), I. Kant (will as practical reason) J. Fichte, (will as self-awareness), H. Hegel (practical spirit as an expression of the world mind), A. Shopenhauer (certain ontological spirit status), F. Nietzsche (success as overcoming oneself).

The concept of success is closely interlined with the categories of economic philosophy. M. Weber (Protestant Ethic and the Spirit of Capitalism), A. Maslow (Toward a Psychology of Being), D. Milller (What Happens After Success: Perils of Excellence). The problem of success becomes even more relevant in the context of the processes of globalization. Globalization becomes an objective basis for all global market relations. Therefore, it would be useful to study the essence and nature of success in the light of modern globalization processes.

One of the distinguishing features of today's life philosophy both in the West and in Ukraine is people's desire for success. Success is often understood as the achievement of the person in the external world, large amount of money, excellent career, and even associated with glory and popularity. Hence the cult of external success, the desire to possess and to achieve, which implements the dominance of quantity over quality. In our time, this (external, material) quantity is recognized as a measure of success.

Nowadays, the concept of happiness pretty much intertwined with the concept of success. Following this logic of determining success as having some external amount of material, a big part of the world will be unsuccessful. A huge number of people do not succeed, so hence, they are not happy.

When we think of success, the first thing that comes to mind is an individual achieving something great. So what is the true measurement of success? Reflections on this topic led to the conclusion that success is realization of the purpose and state of satisfaction (happiness) from it. And really, can we consider a person successful when he or she does not know his or her own desire, a person who has not brought to the end any activity, a person who has not achieved anything from what he planned? Most likely not. And vice versa, can we consider successful a person who has committed his or her goal, but he or she does not feel any satisfaction or happiness from it? Probably, no. Therefore, it is likely that success is a state of happiness from realization one's goals. On this basis, we can say that one can be happy every day, if makes small goals and gets close to the big dreams.

Sources:

1. Goleman Daniel. Emotional Intelligence. Why it Might Mean More Than IQ. – M.: Albina Business Books. – 2018.
2. Daniel Kahneman. Thinking, Fast and Slow. -M.: AST. – 2014.
3. Fromm Erich. To Have or to Be. – K.: Ukrainskyi Pysmennyk, 2010.
4. Waldshmidt Dan. Be the Best Version of Yourself. – M.: Mann, Ivanov and Ferber. – 2018.